

EESTI KUNSTIAKADEEMIDA

VIKTORIA MARTJANOVA

EKSPERIMENTAALNE
ISOLATSIOON

päevik

JÄRGMISEKS 7 PÄEVAKS MA SULEN END "AIRBNB" KAUDU
ÜÜRITUD KORTERISSE, MIS ON PEAAGU TÜHI, VALGE,
MINIMAALSE MÖÖBLIGA, MILLEL PUUDUB PILKUPÜÜDEV
INTERJÖÖR. KATAN AKNAD MATERJALIGA, MIS LASEB KÜLL
VALGUST LÄBI, KUID MILLEST EI OLE VÕIMALIK LÄBI NÄHA.
AVATUD ON VAID KÖÖGIAKEN, KUST ON NÄHA LÄHEDAL
ASUYA VASTASMAJA SEINA. MUL EI SAA OLEMA INTERNETTI
EGA TELEFONIÜHENDUST, MITTE MINGEID MEELELAHUTUSI,
AINULT ARVUTI, MILLEL SAAN VAADATA AEGA NING KIRJUTADA
OMA PÄEVIKUT, EI MINGEID PILTE EGA MINGIT MUUD
INFORMATSIOONI.

EI MUUSIKAT, EI TEKSTE EGA RAAMATUID, MINIMAALNE KOGUS
LIHSAT TOITU MIDA SAAN VALMISTADA, HÜGIEENITARBEID JA
PAAR VÄRSKET RÕIVAKOMPLEKTI. LISAKS PAAR KAAMERAT, MIS
MIND FILMIVAD JA MINA ISE. SEE ON MINU VARUSTUS
JÄRGMISEKS 7 PÄEVAKS.

7. MAI 23:21

Algul täielik vaikus peas, nagu ka selles korteris. Ventilatsiooniheli
on nagu kõndiv tuul mu peas. Lihtsalt pole mõtteid.

Näljatunne tuli järsku, ma ei tea kas igavuse või millegi muu pärast.
Märkasin, et olen väga kaootiline.

Tulin tualettruumi ja viibisin siin teadmata aja. Ma lihtsalt istusin,
võib-olla harjumusest.

Läksin peegli ette justkui oma nägu uurima, kuid tundsin tahtmist
kohe oma tegevust muuta, kõik maha jätta ja süüa minna.

Otsustasin mitte süüa, vaid pigem midagi kirja panna.

8. MAI 09:33

Semper.

Johannes Semper oli esimene nimi, mida ma täna ärgates nägin.

Airbnb korteri raamaturiiulil vilksatas see mitu korda erinevates
ridades. Kuid muustrina alati üks värv ja üks font.

Kuidas nii?

Esimene mõte, ma pean selle kiiresti välja selgitama.

Kuidas?

Ma pean minema googlisse ja küsima!

Kuid ma ei teinud seda.

Saabus teadmine tühjusest.

Ärkasin kõige hingetumas korteris, kus pean nüüd pikalt viibima.

Sain aru, et mul on sügav umbusaldus maailma vastu. Kuidas nad seal
on? Kas nad saavad hakkama? Keegi teine ehk kontrollib neid seal.

Mulle tundus, et see riul on selle korteri kõige huvitavam ja elavam
nurk. Ma ei loe, kuid saan vaadata raamatute pealkirju.

SEMPER

8. MAI 12:54

Jäin magama. Olles näinud kohutavaid unenägusid vastikutest inimestest ja petjatest pöörasin end teisele küljele.

Avasin silmad ja nägin raamaturiiulis suurtähtedega teksti ENE. Nüüd pean leidma vaid sõna Liis, et lõplikult veenduda, et minu kuraator Ene-Liis Semper on siin minuga.

Isegi sellised mõtted pugesis pähe, et mis siis, kui ta on selles korteris käinud ja need raamatud mulle jätnud? Pidin need kiiresti laiali ajama.

Seni kõige valjem heli, mida ma olen kuulnud, on sõitvad autod tänaval. Hommikul ei tundunud see nii hull, võib-olla on see nagu merelainete heli? Olen teadlik, et seda müra ei saa kuidagi välja lülitada, aga mis siis kui lähen nende helide pärast hulluks? Sel hetkel kostis sireen. Miks see kõlas just nüüd? Just sel hetkel, kui mõtlesin hulluse peale. See on naljakas.

Juba teist päeva mõtlen sellest, et on aeg selles korteris teha ümberpaigutus. Siin ei ole hubasust.

Ma kujutan pidevalt ette, kuidas viimistleksin riulid, sambad, skulptuurid, maalid. On aeg leida oma nurk ning seda iga nurga alt ümber ehitada ja uuesti värvida.

8. MAI 16:31

... . Mäletan, et mind visati ühest kohast välja, olin seal ilma loata ja eluasemeõigusega suure koristuse teinud ja seinad ära värvinud. Omanikud püüdsid mu kinni ja viskasid välja, noh, okei ...

8. MAI 16:42

Ärksin neljandat korda, võib-olla isegi viiendat.

See on kõik, mida ma täna tegin. Magasin.

Kehal on raske elada läbi neid hetki.

Tahaksin end lõplikult välja lülitada ja magada, kuni ärkan sellest maapealsest koopast vabastamise päeval.

See on kummaline, aga mind hoiatati.

Palju kummalisi unenägusid.

Viimases unenäos olin laeval.

Kuskil sadamas, mulle tundus et ma pole seal külaline, pigem mingi töötaja. Rahvast oli palju, kõigil oli lõbus, aga ma olin jälle nende vastu. Alati ebarahul. Alati solvunud.

Kelle vastu ma lähen?

Miks ja kuhu?

Võib-olla on see vastasseis iseendaga? Või on see ikkagi maailma vastu?

Pole juhus, et need unenäod mulle pähe tulevad.

Minu enesetunne on äärmiselt nõrk. Nagu oleksin laiali vedanud 25 autot kostüümidega ja lõpuks ei kiidetud mind ühegi hea sõnaga.

Saan igavesti tööd teha kui mind kiidetakse, võin töötada peatamatult ja ilma magamata, võin tunda ennast õnnelikult. Muidugi on oluline töö tüüp - mulle sobib ainult see, mida armastan.

Nõusid pesen ainult siis, kui mu kallim palub, aga muidu EI.

Mul iseendast hakkab juba naljakas, aga kogu sellest olukorra peale mõeldes - kurb.

Peaksin oma nohu ravima, muidu hakkab see mind vaikselt tüütama.

Mind kutsuti järgmisel nädalal oma set-i mängima.

Ma ei jõua ära oodata, millal ma jälle muusikat kuulen ja midagi komponeerin. Nüüd istun siin ja mõtlen, et jälle ma ei valmistanud midagi ette. Kuidas küll tahaksin praegu muusikat kuulata ja leida uut hämmastavat muusikat, et rahva tähelepanu võita ... kiusatus on suur, kuid ma ei anna alla!

8. MAI 17:30

Hullu inimese mõtted: ehk lugu sellest, kuidas kunstnik tahtis oma kehast teost teha, järjekordne eksperiment, mis igaveseks nurjus.

8. MAI 17:35

Uni:

Mulle tundub, et läksin öösel kell 1 magama, ärkasin umbes 9 paiku, see on minu jaoks päris pikk uni. Ärgates korter ei meeldinud mulle. Mulle meeldis see isegi veel vähem kui varem. Siin on söögikoht, mis on suunatud tühjale seinale. Istud ja vaatad seina, võib-olla see mulle isegi meeldiks. Aga praegu ma süüa ja vaatan köögiaknast vastasmaja seina, see ajab ka mind naerma. Üldiselt mind lõbustavad igasugused rumalused.

Sellele järgnes veel üks uni kuni kella 11.30-ni, pärast seda olin veidi eksinud. Ma nägin und unenägudest. Ma ei mäleta, mis seal oli, kuid ärkasin segaduses, kus on reaalsus ja kus unenägu.

Ja sellele järgnes veel üks unenägu, jäin magama diivanil, peas ei olnud mõtteid, olin nagu täiesti kaoses. Ma arvan, et see jäi näha isegi läbi kaamera. Ärkasin üles ja kolisin voodisse. Ja jäin uuesti magama. Aega on raske jälgida, saan ajaga suhestuda ainult, siis kui siin arvutis kirjutan. Praeguseks on tuju imelik, ei taha midagi teha. Sõna otseses mõttes.

Magada-magada-magada-magada-magada ja natuke nukrutseda. Puud vist läksid väljas juba rohelisteks aga võib-olla ka mitte, ma kujutan ette, et olen puu: istun ja mõtlen, kus on juured ja kus on tüvi ning kuidas ma energiat ja vett endast läbi lasen ja uusi lehti kasvatan. Milline puu ma elus olen? Millised on minu juured? Tüvi? Ja lehed? Ma ei saa üldse aru, kes ma tegelikult olen.

8. MAI 19:08

Ma ei taha siin enam olla. Möödab on 24 tundi ja ma tahan ukse avada ja välja joosta, nutta ja vihata. Suurepärane tulemus.

8. MAI 19:23

Joonistasin peas mingeid geomeetrisi mustreid, proovisin joonistada kujundeid, kujuteldavat pastapliiatsit tõstmata. Kuigi ma ei näe siin ühtegi pastakat, proovin joonistada. Kummaline tunne, parem on mitte proovida.

Tihti mõtlen, et mulle jäävad meelde mingid väljamõeldud asjad, kuid reeglina ununevad kõik. Proovin mustreid joonistada näpuga. Imelik, et minu peas oli lause, et tahan koju minna. Tahtsin nutta, probleem on selles, et mul pole praegu kodu. Puudub selline koht, kuhu on hea meel ja rahulik tagasi tulla.

Ja ma ei tea, kuhu ma tahan - ilmselt lihtsalt päikese kätte välja või inimeste juurde.

MUL EI OLE KODU, siia me jõudsim.

Tegelikult arvan, et see on põgenemine iseenda eest. Ma pole harjunud iseendaga olema.

Kuulata ennast, mis mulle meeldib jne, mida ma tahan ja milleks.

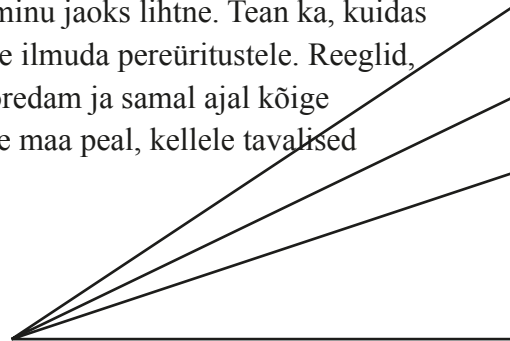
Mõnikord teen lihtsalt seda, mida vaja.

Mitte isegi vahel, vaid tihti. Ja mitte seda mida tegelikult vajan, vaid näiliselt. Milleks, ma ei tea.

Ma mõtlen pidevalt enda jaoks välja mingeid elureegleid, näiteks: et pean praegu koju minema ja mitte jooma kuni kella 12ni päeval, pean minema trenni, või siis 3 päeva koju ilmumata jätma... Näljastreiki pidama - iseendale - see on lõbus ... Ainult punasega või mujal keelatud kohas teed ületada, see on minu jaoks lihtne. Tean ka, kuidas armastada oma perekonda, kuid mitte ilmuda pereüritustele. Reeglid, mis dikteerivad mind olema kõige toredam ja samal ajal kõige naeruväärsem või üleolevam inimene maa peal, kellele tavalised reeglid ei kehti.

8. MAI 21: 30-22: 35

Uni.

Tühjus, lülitasin valguse sisse ja kohe kustutasin.

Ma lihtsalt ei taha midagi.

Fuh

Minu maailm on kitsas,

Ma mõtlesin avar.

Aga tegelt ei ole

Ja mis ma nüüd teen?

Ei tea kust alustada

Ja millega lõpetada.

Rahu mul pole

Ma taandan tühjust.

Ei valinud teda ja valisin maailma,

Kõiki mis ümberringi, võtsin endale,

Iga uue inimisega mu maailm kasvab ja sulgub kui ta lahkub.

Naljakas tüdruk, kel puudub koht,

Rumal naine, kes mureseb palju.

Ma kannatan ja kardan ja kasvatan ennast.

Aga mu maailm on võõras mulle ja neile.

Mulle tundub, et mul pole oma maailma. Ma elan lihtsalt võõrastes maailmades.

Kui tuleb partner, võtan lihtsalt üle tema maailma, aga mitte midagi isiklikku mul pole, mida võiksin sinna sisse tuua.

Ja mulle tundub, et ma pole võimeline seda endas kasvatama, tundub, et on juba nii hilja. Olen täiskasvanud inimene, kes hõljub kusagil sõnariidade vahel.

Nagu miski ja üldse mitte midagi.

"G"

Kolm punkti, nii ma alustan luuletust, sellest, kuidas ma siin istusin.

See võimatu unustus muudkui jätkus ja jätkus.

7 päeva.

Ja nüüd ma lahkun.

Ma tahaksin seda öelda, kuid jäänud on veel 5 kogu ajast.

Küll tahaks riste seinale maalida, kuid te ei tohi seinu rikkuda

9. MAI 01:18

Ärevuse, segaduse, metsiku väsimuse ja laiskuse tunne.

↳Võib-olla on see depressioon.?

9. MAI 05:30

Ärkasin valgusest, ma ei taha siin olla, ma tahan uuesti magada.

Tahaks silmad kinni panna ja kõik unustada.

9. MAI 12:12

Mu pea on tühi, see on kõige pikem uni, mis mul on olnud, ma arvan, et magasin terve ööpäeva väikeste pausidega. Ma ei saa aru, mis nädalapäev on.

Nagu oleksin siin veetnud igaviku.

Sõin vaarikaid, vaarikaid, mis siin köögilaual järk-järgult mädanevad, nagu mu aju...

Nägu on paistes

Mul oleks hea meel, kui mu aju aktiveeruks.

10. MAI 02:46

Tahan magama minna ja magama jääda. Padi on kõva, madrats on nagu kivi. Und enam ei ole. Ja mina lootsin, et saan kõik päevad magada, kuni viimaseni.

Hakkab ilmuma teadvus: kes ma olen, mis ma olen ja miks? Ma olen siin.

Tekivad küsimused ja soov endale meelde tuletada, mis mulle meeldib ja kas mul on elus üldse mingeid meelelahutusi, millest ma tunneksin siirast rõõmu. Imelik on end tööga üle koormata rumaluse piirini. Ennast ära unustada.

Alustame sellest, et ma aeg ajalt unustan isegi, miks ma siin olen.

Istun, magan ja ootan lõppu. Tere päevast.

Võib-olla suudan meelde tuletada, et armastan juunikuud.

Ja ma saan sel suvel lihtsalt lõõgastuda ja ma ei pea iga päev hullumeelselt tööd tegema.

Võib-olla tuleks mediteerida, nautida elu, tantsida, võib-olla tegeleda muusikaga. Oh, see oleks mõnus, esialgu teen ma: MITTE MIDAGI!

Minu juhul “mitte midagi” tähendab: jalutamist, riietumist, joomist, mingi jama kirjutamist ja kaameraga pildistamist, jõusaalis käimist ja sõpradele igasuguste asjade tegemist. Igauhele muusikavideo, fotosessioon jne? Siin ongi hetk, kus peaks end peatama.

Pean proovima midagi ette võtta. Tunnen, et iga kord, kui mul on vaba aega, olen võimeline ainult voodis lamama ...

Olen suuteline midagi tegema ainult siis, kui mul on missioon.

Messias päästis inimesi, aga millal mina ennast päästan?

Ainult et seni ei näi ma teadvat, kuidas oma elu rahulikult üles ehitada ja sellest rõõmu tunda.

Mis on elu? Lihtne, ilma eesmärkide ja väljakutseteta? See on küll olemas, kuid ma ei tea, kuidas seda nautida.

Kui suur oleks õnn lihtsalt peatuda ja edukas olla, ilma et midagi saavutada.

Kiirustamine ei vii mitte kuhugi, vigade mõistmiseks peab tegema algul omad vead.

Mida tähendavad armastuse sõltuvused?

Miks ma üleni neis ujun?

Lemmikteema, eriti eelmisel aastal.

Ma tahan nii väga muusikat kuulda. IN-grid karjub valjult mu peas sõnadega "olgu sa neetud! " tututututurruju tu tu turutururutututuruju. Ma tantsin.

Tahaksin maha rahuneda, tempot aeglustada, kuid mitte nii karmides tingimustes kui praegu.

Proovin veel kolm päeva. Või kui palju neid üldse on.

Nädalavahetuse oleme üle elanud?

10. MAI 9:24 61, 5 KG

Autode helide järgi paistab, et kõik on juba mööda sõitnud, peamised mesilaste vood lendasid oma tarudesse, alles vaid need, kes alles püüavad aeglaselt jõuda oma sihtpunkti. Mul on ka tunne, nagu peaksin tööle minema.

Metsik väsimus, unepuudus ja soov midagi teha. Kujutan ette, et kui nad laseksid mind praegu välja tänavale, saaksin välja joosta ja tegeleda kõikide asjadega maailmas.

Siin muidugi tekib küsimus, miks ma olen nii kaootiline ja üritan kõike, mis võimalik, ette võtta. Kus on nauding ja kõik muu?

10. MAI 13:33 61.7 KG

Pidin sööma, kõht hakkas juba urisema ja igasugused tulnukahelid tulid välja, pidin ennast üleiniimliku jõuga sundima midagi sellist tegema.

Tonnine raskus langes mu peale, mu kehamass on praktiliselt liikumatu, tahaks mõtete segadikku välja lülitada.

Ma arvan, et võin ennast ise hulluks ajada; see on halb. Istun, mõtteid pole, ainult ventilatsiooniheli, kujutan ette, et liigun nagu õhk läbi korteri, siis ventilatsiooni juurde, siis ülespoole, imbudes läbi resti, aasa, õhuvool viib mind üles, lendan läbi mitmete määrdunud õhufiltrite, usside ja mõne roti. Mis oleks, kui siin oleks pidu? Prussakate pidu?

Oh, ma lendan veel paar pööret ja jõuan naabrite juurde, ma ei tea, kes nad on ja kas neid üldse on? Võib-olla elab seal ühe jalaga morsk, saba ja ühe puust jalaga, ta õpiks rääkima ja saaksime temaga vestelda.

Muusika hakkaks mängima, morsk ja mina tantsiksime. Kui mu aju uut lugu välja ei mõtle, siis hakkamegi hüppama praegu mu peas oleva prantsuse hiti järgi.

10. MAI 13:33 61.7 KG

Tere päevast, ärkasin üles.
Kummaline eksimise tunne.

Korter ei aja mind enam närvi.

Ma ei taha siit ära minna.

Tahaksin vaid jalad välja pista.

Korteris on kuidagi kahtlaselt soe, kõik eelnevad päevad oli mul külm.

Ma ei taha teada, miks ja milleks.

Vaatan eelmist rida ja ei mäletagi, millest see tuli, olin ilmselt jälle vihane.

Imelik, et ma siin ikka veel oma viha väljendan. Tundub, et väljaspool ärkab loodus ellu, kosjasobitaja päike, super...siin mu lilled vaikselt surevad, vaarikad mädanevad, lõikasin sõrme, oh seda õnnetust, proovisin verrega mingile paberitükile joonistada - see läks halvasti, aga oli meeldiv jälgida paksu vere tilkumist.

11. MAI 00:13

Jäin uuesti magama. Jalad valutasiid, nagu oleks kõndinud 10 kilomeetrit kontsadel. Kannad olid täiesti tuimad, nagu poleks neid keegi kaua lihvinud.

||||

Täna olen terve õhtu korteris ringi jalutanud, mõtlen sellest, kuidas Abramovich ja Ulay bussiga mööda platsi ringi sõitsid ja ringe lugesid, kahe päeva pärast tekkisid platsile mustad ringid põlenud kummidest, ma naeran kõva häälega! Kus on minu mustad ringid korteris ringi jalutatud kilomeetritest?

Viimaste päevade jooksul mõistsin, et näen unes vaid suletud ruume, tube, tunneleid, laevu, mahajäetud kohti, kus ma lõputult kõnnin ja ekslen.

Mu aju projitseerib täielikult liikumisvõimet ning on alati liikumises ja dialoogis. Autoga sõitmine, vooditel sõitmine, riietumine, kisa, kriuksumine ja emotsioonid.

Igavene ootus millelegi järele, iga kohin annab lootuse, pidevalt ootamas midagi, mida kindlasti kunagi ei juhtu. Unistan millestki, mida kunagi ei juhtu. Nii nagu ma ette kujutasin, et päkapikud on olemas — isegi pärast seda, kui 100 korda oli selge, et neid pole olemas, oli mul alati lootust.

Sama on ka inimestega, sa ju tead, et kõik ei tule kohe ja jälle keegi petab ega tee seda, mida lubas. Millest siis see suur tahtmine uskuda, tahtmine anda võimalusi, tahtmine olla jälle pettunud? Tahtmine tunnetada muinasjuttu, maagiat.

Jällegi kurbus, mul on palju rahulikum olla mina ise, siin. Tunnen, kuidas me hakkame sõpradeks saama ja ma taasühinen iseendaga, oma isikususega.

11. MAI 14:22

Ma ei saa aru, ma kaotan oma tegevuse põhimõtte - see on mingi absurd, ma ei taha enam midagi filmida ega ennast selleks sundida.

12. MAI 07:05

Vaarikad, needsamad vaarikad köögilaual on minu kõige meeldivam meelelahutus olemasolevate seast – see on nagu laps, kes kasvab minu silme all. Kasvu ja mutatsioonide kiirus on minu jaoks vapustav, kui mõni päev tagasi olid kahjustatud vaid mõned marjad, siis täna on näha suurt juurdekasvu. Ma filmin vaarikaid ja rituaali järgides vaatan avatud köögiaknast naaberkassi.

Aknast näeb praktiliselt vaid vastasoleva maja seina ning mitut katkist akent. Seal on ka rõdu, millel jalutavad mu sõbrad. Ma istun ja vaatan neid, kuid täna on mul vaid üks sõber. Lühikarvaline kass ei armasta rõdul käia, kuid pikakarvaline jookseb pidevalt välja rõdule.

Tunnen temaga sidett! Istub rõdul ja püüab kärbeid. Tal pole kuhugi minna, ta on ka vähesega rahul. Aga kuidas küll tahaks rohkemat! Vaeseke, ta pole muidugi suure maailmaga harjunud ja esimesel kokkupõrkel oleks ta ilmselt vägagi šokeeritud.

Tunnen siiski meie hingede liitumist. Mõnikord avan akna, lehvitatan talle ja karjun “Kis-kis-kis”.

12. MAI 10:07

Istun ja laulan prantsuse keeles, nagu tunneksin seda. Laulan lapsepõlves kuulnud lõbusat lugu “tu es foutu”, olgu sa neetud, laulan ja naeran.

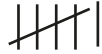
Samuti, harjutan päevad läbi oma prantsuse aktsenti, see on halb – ma ju ei leiutanud seda ise.

Oh, ma ei saa aru, mis ma olen. See lause keerleb minu peas nagu suur solvang, mis on suunatud minu kallimale, südames istuva valu ja kurbuse pärast.

Ma ei taha koju minna, sest ma ei taha neid enam oma ellu. Igatsus mu hinges söövitab ja tekitab minusse auke.

12. MAI 12:45

Olin kindel, et lõpp on juba lähedal, see oli korraga nii õudne ja vastik. Mis saab edasi? Puudub võimalus midagi planeerida või enda jaoks ette valmistada, tegin mõned otsused, kuid kardan, välja pääsedes ma neist kinni ei pea.

Lõpeta see kõikumine, nagu mingi ujuk!

Uni, minu uni kestis lõputult, ma ei tahtnud seda katkestada ega peatada. Ärkamiseks polnud põhjust. Tahaks juba uuesti magama jääda.

Kardan oma uue maailmavaatega õue minna, ma ei ole valmis maailma vastu võtma sellistel uutel tingimustel.

“22:27 12.05”

Isoleeritud meel
sügavkülma kapsel,
lahkumisel jätta kõik tunded ukselävele.
Krigin ja müra nagu slaavi hüvastijätt
saadab mind koju.

Kokkuvõtte kinnipeetavast :

kõik on rebenenud teele,
selle magusa põgenemise juurde.
Ma kaotan mõtte päev-päevalt.

“N”

Mõistetud vabadusele
Suurkujud päästavad ahve
Kes selles süsteemis olen mina?
Oksendan paberile ja ei midagi enamat.
Väänlen nagu N-täht
Poolsilbid, hukkamised, valed.
Tähendus on kadunud, täpsust pole.
See, kes kirjutas ajaloo ümber, on vastupidav,.
Miks on alumiiniumi sulatamine nii lihtne
kui see tõesti metallist tehti?

13. MAI 05:05

AA
AA
AA
AA
AA
AA
AA
AA
AA
AA
AA
AA
AA
AA
AA
AA
AA
AA
AA

AA
AA

AA
AA

AA
AA
AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA

Kõik on päris halb, pisarad, nutud.

13. MAI 13:05

Kahepaikne inimene, mitte vaid lõpuste pärast, vaid mõistusel. Istun siin ja mõtlen sellest, et istun. Mu mõtteviis on kitsas. Imelik, et pähe ei tule mingeid mõtteid või soove, ainult agressioon. Tahaks midagi hävitada, tallata, võib-olla tuleb siit välja kogu minusse kogunenud kurjuse energia. Varem mulle tundus, et olen siiralt rahumeelne inimene, hetkel pole see nii.

Ei mingiti kahetsust ega aukartust.

Kas ma tõesti muutun metsikuks hundiks pärast ühiskonnast eraldumist, ma pole siin olnud kuu ega aasta, vaid lühikest aega — sellise tulemuse saavutamiseks, kust see tuleb?

Iga päevaga tahan ma vähem kirjutada. Ka fantaseerimiseks tunnen end vahel liiga rahulikult, niipea, kui asi hullemaks läheb - jooksen magama, või teen ringe ümber korteri.

Miks arvasin, et mul õnnestub nautida nirvaanat, et kui tõmbun endasse, siis seal on ilus. Selle isolatsiooni mõttes. Aga tundub, et see valge kast keset linna, ilma värskes õhuta ja rõõmuta tapab kõik elusoleva, sealhulgas ka minu, siin olen ma nagu äralõigatud kimp, kitkutud metslilled, kala, mis akvaariumi sisse lasti ilma hapnikuta. See on küll ka vesi, aga ma ei saa siin enam hingata.

Oma mõtete ja iseenda eest pole kuhugi põgeneda, võin unustada ennast ainult unes, päeviku kirjutamine hajutab tähelepanu. Pisaraid ei saa peatada, sest need voolavad lõputult. Kummaline, et toidust pole rõõmu, aga samas, mis rõõm võib sellest üldse olla? Mäletan, et mulle meeldisid emotsionaalsed ülesanded - ma arvan, et neid enam ei tule. Intellekt võidab.

Miks peaksime üldse muretsema teiste inimeste pärast? Mida nad teevad, millest mõtlevad, kuidas käituvad? See on nende elu, mitte meie oma. Miks see meid pidevalt häirib? Räägin ilmselt endast.

Kuidas saavad teiste inimeste teod, mis meid üldse ei puuduta, teha meile haiget?

See on jama, millel olen oma emotsioonide ja nukrameelsusega kogu elu lasknud juhtuda. On aeg muutuda emotsionaalselt iseseisvamaks, lõpetada kurbus, igatsus ja enda piinamine.

Üheltpoolt kõlab see kuidagi julmalt ja hirmutavalt, aga teiselt küljest kõlab nagu plaan. Saaks luua ja töötada ilma nende muredeta ja enesepiitsutamiseteta, kannatuste ja pisarateta. Pole vaja mõelda, mida teie partner teeb ja mida varjab, tuleb armastada, oodata ja hoolitseda inimese eest läbi aastate. — Ei ja ei, keskendu lihtsalt sellele, mida teed, hobile või millelegi muule!

Kuidas saab keegi teine terve meie päeva ära rikkuda, lihtsalt olles kusagil? Kusagil mujal, ilma et oleks teiega ühendust võtnud?

Mingid vanad solvumused või traumad hakkavad minust välja libisema.

Väidetakse, et kui oled teadmatuses, siis elad rahulikumalt. Aga kuidas saaks kõike seda unustada?

13. MAI 18:05

Olen halb kunstnik.

Alati kiirustades saan olulisematest tõdedest aimu alles viimasel hetkel.

Täna hakkab päralt jõudma, mida tegelikult pidin tegema, mida pidin uurima ja mis suunas liikuma. Aga ei, ma lamasin siin kogu aja, piineldes teadmises, et olen isoleeritud. Süvenesin oma mõtetesse ja kõik. Palju õnne mulle suure läbikukkumise puhul.

Mida tähendab see sõna, mis öeldud? Mida tähendab see sõna, mis kirjutatud?

Mida tähendab tulemus? Tulemus sai ebahuvitav, samamoodi, nagu autor ise enda jaoks süvenemise hetkel.

Kas ja kuidas saaks minusugune mõelda isolatsioonist, et see oli mõnus?

Et ma saaks sellest jõudu ja mingite uute uskumatult helgete ja heade kavatsustega edasi liikuda, nii-öelda nädal aega mediteerida;

Mul on endiselt raske rääkida sellest, mis isolatsioonis toimus, oskan ainult kirjutada.

Kui inimesed küsivad, millest räägib minu lõputöö, tahan selle teema vahele jätta - ma pole valmis. Olen valmis ainult sellest kirjutama.

Alles nüüd, nädala pärast, mõistan tagasi vaadates, mis üldse toimus, kuidas ma sellele kõigele reageerisin. Selgus, et isoleerituna unustasin täielikult, miks ma sinna tulin, ja kuidas seal olin. Unustasin ka, kuidas ma sealt välja tulin. Ainult tänu sellele, et inimesed hakkasid minult küsima, kus ma terve see aeg olin, sundisin end kõike rohkem analüüsima.

Kohtumine maailmaga peale eemaolekut oli karm. Mõned minust sõltumatud probleemid, mis langesid mulle kaela, nagu oleksin ise midagi valesti teinud. Pahandused, kohustused ja kõik see sodi, millest ma püüdsin kõik need päevad end lahutada.

Esmalt helistasid mulle lahkumisel minu isolatsioonikorteri omanikud ja küsisid, kus on raha, mille ma olin eelnevalt lasknud nende postkasti panna.

Nad ei leidnud seda ja süüdistasid mind selle puudumises, ühtlasi süüdistati ka hoovis valesti parkimises ja trahvides. Hiljem leiti raha postkastist ja järgnesid vabandused.

Seega oli minu esimene maailmaga kokkupuude vägagi masendav: trahvid, süüdistused ja nii edasi, õudus.

Tööle tagasitulek oli lihtne, sest see ei saanud enam oodata. Kuid oma ellu tagasi pöörduda on päris raske. Möödunud on juba nädal, aga ma pole ikka veel koju tagasi jõudnud.

Ja ma pole veel valmis sinna tagasi minema ega mingeid otsuseid tegema.

Raske on rääkida sellest, miks ma ei usalda inimesi...tunnen, et olen proovinud millessegi uskuda samadel alustel, nagu inimesed usuvad jõuluvanasse.

Minu lootused olid muidugi primitiivsed: kui asud oma emotsionaalsete piiride äärel, viimseni kurnatult ja kui sul on samas meeletult palju tööd, õppimist ja praktiliselt polegi kodu, siis sinu ja su partneri armuvulkaanid plahvatavad ja sulatavad teid tuhandeks väikeseks vedelaks lombiks.

Asjaolud, mis ei sõltu teist, löövad kõige nürima noaga otse selga ning teie haavad mädanevad ja veritsevad.

Kõige kummalisem on see, et ka sel hetkel jääb ellu armastus ja aukartus, omamoodi uurimis- ja sportlik huvi.

SEE PROJEKT RÄÄGIB SELLEST, KUIDAS AJU TAHTIS END LÕPUTULT ÕBUSTADA, SAMAS KUI KEHA TAHTIS VÄLJA LÜLITUDA. AGA HING, KUI SEE ON OLEMAS, OLI KURB JA REBENENUD PISARATES JA RAEVUS, VIIMASTE KUUDE JOOKSUL KOGUNENUD VALUDEST. SEE PROJEKT RÄÄGIB MÕTETEST, MIS TEKKISID ERALDATUSES, MAAILMA TUNNETAMISEST NING SELLEST, KUI LIHTNE ON LAKATA OLEMAST ILMA TELEFONIDE, ARVUTITE JA TEISTE INIMESTETA. NÜÜD ÕPIN MA EKSISTEERIMA UUEL VIISIL

KOKKUVÕTE: 151 TUNDI ISOLATSIOONIS

Uni:

Kunagi varem pole ma unenägusid nii elavalt jälginud, aju tekitas kõige ebatavalisemaid ja huvitavamaid maailmu, unenägede kangelased olid reaalsed inimesed. Keerulised üleminekud. Unenäod olid enamasti kurvad, julmad ja ebameeldivad. Ma arvan, et neid mõjutas minu viimaste päevade emotsionaalne seisund.

Söögikorrad:

13 korda- sõin vähe. Lihtsalt ei tahtnud või olin unustanud. Söögitegemine muutus veelgi loiumaks, nõusid oli veelgi hullem pesta - tekkis soov teha seda siis, kui peas valitses segadus – siis on mul alati vaja kiiresti maha rahuneda ja kõik ära koristada - niimoodi oli võimalik asjad oma peas jälle korda teha.

Magustoit:

1 närimiskumm, värsked vaarikad.

Vesi:

10,5 liitrit.

Kaal:

kaal langes umbes 1,7 kg – kuna olin praktiliselt liikumatu.

Kõndimine:

täpselt ei oska öelda, kui palju ma korteris ringi kõndisin. Proovisin oma telefoni lühikeste pükste tagataskusse panna, et seda jälgida.

Tulemus 21,7 km

Võib näha, et esimesel ööpäeval ei kõndinud ma isegi 500 meetrit, kõige aktiivsem päev oli kolmas päev, siis oli mu keha täielikus šokis.

Meelelahutus:

magamine ja unenäod

filmile pildistamine - seade töötas halvasti - pildistamine polnud meeldiv

videodokumendi salvestamine

päeviku kirjutamine

duši all istumine

Vaarikate jälgimine

kassi jälgimine

On selline vastik, ebameeldiv järelmaitse. Tunnen, et kohtusin taas reaalsusega, mis minuni jõudis, ning sukeldusin sellesse nädalaks.

Ma ei suuda enam oma partnereid uskuda – ja lõppude lõpuks, ma ei taha enam olla mina ise, sest ka mina petan.